

מראי מקומות - יומא

מח:

אלא למדו מכך שקראה התורה לקבלה בלשון הולכה, ולכך הסתפקו שמא היא כשרה בשמאל.
 ובחידושי רבי אריה לייב (ב"ה) תמה, מה החילוק האם כתוב כהן בפירוש או לא, הלא סוף סוף עבודה היא, ועבודה צריכה ימין. וכתב לתרץ על פי מה שיסד שדוקא עבודת הקרבן צריכה ימין, אבל 'עבודה' שאינה 'עבודת קרבן', אינה מחייבת שתהא בימין. ועל זה הסתפקה הגמרא האם הולכה נלמדת מקבלה שתהא עבודת קרבן ופסול בה ימין, או שמא אינה עבודת קרבן אלא היא עבודה רק לענין פסול מחשבה, אבל לענין דין כהונה לא למדו מקבלה, ומה שצריך כהן אינו מדין עבודת קרבן אלא מדין אחר, ועל כן יתכן שאין צריך ימין. וביאר שזהו מה שכתב רש"י שכיון שאין כתוב בה כהונה בפירוש הסתפקו שמא אין צריך ימין, והיינו שכיון שלא כתוב בו כהונה בפירוש, אלא למדו שצריך כהן מקל וחומר מהולכת אברים, כמבואר בזבחים י"ד, אין הכרח שהיא עבודת קרבן, ועיין שם עוד באריכות בזה.

א. חישוב בחתיית גחלים מהו

רש"י פירש שתי לשונות: א. שספק הגמרא לפסול הקטורת. ב. שהספק לפסול הגחלים. וביאר הזבח תודה, שנפקא מינה כשיש גחלים אחרים, שללשון השני יכול להקטיר הקטורת. וללשון הראשון קשה, כיצד שייך לפסול את הקטורת במחשבת הגחלים, הרי כשחיתה הגחלים עדיין לא חפן הקטורת, ולכאורה אין מה לפסול. ובאגודת אזוב כתב, שסוגייתנו מדברת בחפן הקטרת קודם שחתה הגחלים. וראה במועדים וזמנים (א; ע"ה) שהוכיח מזה לשיטת הרמב"ם שלוקין על פיגול אפילו אם אין שייך בו פסול של שלא לשמה לפי שבגחלים אין שייך שלא לשמה, עיין שם.

ב. הולכה בשמאל מהו

פירש רש"י, שהספק הוא על הולכת הדם, שקבלה זריקה כיון שכתוב בהם כהונה, פשוט שכל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינו אלא ימין, אבל הולכה שלא כתוב בה בפירוש,